

R. L. KILLMORE

Μυστήριο στο Σίναμον Φολς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Συλλαμβάνοντας δολοφόνους. Αποκαλύπτοντας
συναισθήματα. Τι μπορεί να πάει στραβά;

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο 1

Δευτέρα, Νία

Υπήρχε, για να μιλήσουμε απλά, μια απολύτως λογική εξήγηση για το πώς η Νία κατέληξε ξανά στο Σίναμον Φολς. Πάντα φανταζόταν ότι θα γύριζε θριαμβευτικά, μέσα σε ζητωκραυγές, με πλήθος θαυμαστών να φωνάζει το όνομά της και να σκορπάει ροδοπέταλα στο διάβα της. Αντ' αυτού, επέστρεψε με δύο βαλίτσες γεμάτες τύψεις, έναν πονοκέφαλο που απλωνόταν περιμετρικά σε όλο το κεφάλι της και μια επιτακτική ανάγκη για ύπνο ή για μια μεγάλη μπάλα παγωτό με γεύση κανέλα, ό,τι ερχόταν πρώτο.

Ας ξεκινήσουμε από τα βασικά: η Νία Τζάνις Μπένετ δεν είναι αντροχωρίστρα. Έτσι, λοιπόν, όταν η κυρία Άκωλη Βυζαρού, παρά το πρωινό μποτιλιάρισμα που επικρατούσε στις οδικές αρτηρίες της Ατλάντα, εμφανίστηκε στην πολυκατοικία της Νία στις οχτώ το πρωί, λέγοντας πως ο άνθρωπος με τον οποίο η Νία ήταν σε σχέση τα τελευταία δύο χρόνια στην πραγματικότητα ήταν σύζυγός της εδώ και τέσσερα, η Νία είχε αισθανθεί την ανάγκη να κουλουριαστεί και να

γίνει μπάλα, σαν εκείνα τα κορίτσια-λάστιχα του τσίρκου, και να εξαφανιστεί από προσώπου Γης.

Αντίθετα, προχώρησε στη δεύτερη πιο άμεση λύση. Έφυγε.

Μέσα σε σαράντα λεπτά, με μάτια θολά από τα δάκρυα, παράχωσε όλα τα υπάρχοντά της, μαζί και την περηφάνια της, σε δύο ταλαιπωρημένες βαλίτσες και μία τσάντα, την οποία της είχε κάνει δώρο ο Μπράιαντ, ο παντρεμένος πρώην της, τα περασμένα Χριστούγεννα. Μάλιστα, μέχρι τώρα δεν την είχε βγάλει καν από το κουτί της. Δεν είχε κανέναν λόγο να κουβαλάει τσάντα στο μέγεθος ενός μικρού σκυλιού ντόμπερμαν. Ίσως και αυτό, βέβαια, να ήταν κάποιο είδος διακριτικής προοικονομίας.

Χιλιάδες αναμνήσεις της σχέσης τους πέρασαν μπροστά από τα μάτια της σαν τρέιλερ ταινίας, καθώς πήγαινε στον σταθμό των λεωφορείων – η στιγμή που γνωρίστηκαν στην αίθουσα του φωτοτυπικού, όσο έκανε την πρακτική της στην Γκίλντμαν & Υιοί, το μεγαλύτερο δικηγορικό γραφείο στην Τζόρτζια, μέχρι και σήμερα, δηλαδή την ημέρα που συνειδητοποίησε ότι η σχέση τους ήταν στην πραγματικότητα ένα ψέμα.

Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί στη διάρκεια του ταξιδιού ήταν το χαμόγελό του. Στη φωτογραφία που η γυναίκα του της έχωσε μπροστά στα μούτρα, ο Μπράιαντ χαμογελούσε δίπλα της, αποκαλύπτοντας στον φακό όλα τα δόντια του. Φορούσε ένα κλασικό μαύρο σμόκιν με φρεσκοσιδερωμένο λευκό πουκάμισο, το οποίο αναδεικνυε την προσεκτικά τριμαρισμένη γενειάδα του. Τα καστανά μάτια του ήταν ορθάνοιχτα, λες και κάποιος τον είχε αφή-

σει να βράζει σε ένα καζάνι πάνω στη φωτιά. Τα δαχτυλίδια τους εμφανίζονταν φόρα παρτίδα στον φακό, σαν να ήθελαν να την κοροϊδέψουν.

Το ειρωνικό της υπόθεσης; Πριν από λίγες μέρες, όταν γιόρταζαν την αποφοίτησή της, είχαν βγάλει μία ίδια φωτογραφία, πλην τις βέρες.

Ποια ήταν τα σημάδια που είχε αγνοήσει; Και, το σημαντικότερο, πώς είχε αποδειχτεί τόσο ανόητη;

Αυτή η ερώτηση είχε ριζώσει στο μυαλό της Νία, καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής της στο Σίναμον Φολς. Τα τελευταία δύο χρόνια, η ζωή της, με εξαίρεση το μεταπτυχιακό, περιστρεφόταν γύρω από τον Μπράιαντ. Και, αν ήθελε να είναι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό της, αισθανόταν κάπως άδεια δίχως εκείνον.

Η Νία έριξε μια ματιά στο κινητό της. Πίσω από τη φωτογραφία του Μπράιαντ και εκείνης, μπορούσε να δει είκοσι δύο αναπάντητες από τον αριθμό του και άλλες δεκατέσσερις από έναν άγνωστο αριθμό, αφού τον είχε μπλοκάρει. Θα τον άφηνε να ξεμπλέξει μόνος του από το χάος που είχε προκαλέσει. Ήταν προφανές ότι θα είχε ήδη πολλά στο μυαλό του. Δεν ήταν ανάγκη να βρίσκεται και η ίδια σε αυτή την εξίσωση. Η Νία μπορεί να μην ανήκε στην κατηγορία των ανθρώπων που προκαλούσαν δράματα, ωστόσο, με κάποιον τρόπο αυτά πάντοτε την έβρισκαν.

Είχε καταφέρει να κουβαλήσει τις δύο βαριές βαλίτσες της μέχρι εδώ, τώρα όμως είχε έρθει η σειρά του τελευταίου και δυσκολότερου κομματιού του ταξιδιού της – το λεωφορείο για το Σίναμον Φολς. Το κόστος της ζωής σε μία μικρή πόλη όπως το Σίναμον Φολς ήταν η απουσία κάθε

είδους ιδιωτικότητας. Όσπου να φτάσει εκεί, τουλάχιστον το ένα τρίτο των κατοίκων είχε μάθει πως η Νία Μπένετ, η άσωτη κόρη, είχε επιστρέψει.

Η Νία είδε το λεωφορείο να πλησιάζει στη στάση της. Η Σόνα Ντάνιελς, η ανιψιά της κυρίας Περλάιν, είχε γίνει ολόκληρη γυναίκα και φαίνεται ότι πλέον είχε πιάσει δουλειά στα λεωφορεία, την οικογενειακή επιχείρηση.

«Νία Μπένετ;» Η Σόνα την παρατήρησε εξονυχιστικά με μισό μάτι, λες και η Νία ήταν κάποια εξωγήινη, που είχε έρθει στη Γη με αποστολή να καταστρέψει την πόλη της.

«Γεια σου, Σόνα» έκανε η Νία, προσπαθώντας παράλληλα να κρατήσει τις βαλίτσες της όρθιες.

«Καιρό είχαμε να σε δούμε» απάντησε η Σόνα. Προφανώς,

Είχαν περάσει έξι χρόνια από τότε που η Νία είχε φύγει από το Σίναμον Φολς, όχι πως είχε καμιά σημασία. Το κοριτσάκι με τα κοτσιδάκια, που μια φορά κι έναν καιρό καθόταν στο τιμόνι και θαύμαζε τη θεία της που οδηγούσε το λεωφορείο μέσα στα στενά σοκάκια της πόλης, πλέον είχε γίνει οδηγός. Το γνώριμο σήμα της εταιρείας με τον κεραυνό ήταν κεντημένο στο κοντομάνικο πόλο της, μπλε, όπως και το χρώμα του πούλμαν, σαν κι εκείνο που φορούσε πάντοτε η κυρία Περλάιν. Τουλάχιστον, κάποια πράγματα δεν είχαν αλλάξει από τότε που έφυγαν και αυτό ήταν μια μικρή παρηγοριά για τη Νία.

«Πόσο είσαι τώρα;» ρώτησε η Νία.

«Δεκαοχτώ» της απάντησε. «Πήρα απολυτήριο νωρίτερα, επειδή η θεία Περλάιν θέλει να αποκτήσω εμπειρία».

Μία αμήχανη σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους, μέχρι που η Σόνα χαμογέλασε στη Νία. «Άσε με να σε βοηθήσω».

Η Νία της έδωσε τη μία βαλίτσα, όσο στοιβάζε τις υπόλοιπες αποσκευές της. Η Σόνα τοποθέτησε τη βαλίτσα της Νία προσεχτικά στον αποθηκευτικό χώρο και κάθισε στη θέση του οδηγού. Έβαλε τη ζώνη και τριπλοτσέκαρε τους καθρέφτες. Η Νία παρατήρησε πως στην ταμπελίτσα της έγραφε «Εκπαιδευόμενη».

«Ηρθες να δεις τον Ντάριους Λάιονς στο Φθινοπωρινό Φεστιβάλ;»

«Τον Ντάριους Λάιονς;» επανέλαβε η Νία το όνομα που εμφανιζόταν και πάλι στη ζωή της σαν το πρώτο χιόνι της χρονιάς, ξαφνικά και όλο μαζί. Αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στο στήθος και έριξε μια ματιά στην ημερομηνία στο κινητό της – ήταν 6 Οκτωβρίου.

Το Φθινοπωρινό Φεστιβάλ λάμβανε χώρα κάθε χρονιά το δεύτερο Σαββατοκύριακο του Οκτωβρίου, κάτι που σήμαινε πως η ώρα του πλησίαζε. Λέγεται πως οι πρώτοι έποικοι του Σίναμον Φολς διοργάνωσαν το πρώτο ετήσιο Φθινοπωρινό Φεστιβάλ, για να φέρουν πιο κοντά τα μέλη της κοινότητας έπειτα από τη δύσκολη περίοδο του θερισμού. Πλέον είχε εξελιχθεί σε μία παράδοση που έκανε την πόλη να παραλύει από παρελάσεις, άμαξες, διαγωνισμούς φαγητού, μικροπωλητές και τους δύο πιο περιζήτητους τίτλους σε όλο το λύκειο, αυτούς του βασιλιά και της βασίλισσας της πόλης.

«Επέστρεψε για να στέψει τον νέο βασιλιά» είπε ζωηρά η Σόνα.

Η Νία ήταν σίγουρη πως, ακόμα και ύστερα από τόσα χρόνια που είχαν περάσει, ο εγωισμός του ήταν ανάλογος ενός βασιλιά. «Για τους Φάλκονς δεν παίζει;» ρώτησε. Τε-

λευταία φορά που η Νία είχε φέρει στο μυαλό της το χρυσό παιδί της πόλης, εκείνος είχε ήδη ξεκινήσει την ποδοσφαιρική του καριέρα. Η ομάδα του είχε κερδίσει πέρσι το πρωτάθλημα στο αμερικανικό ποδόσφαιρο και σίγουρα ο δήμαρχος Λάιονς θα μπήκε στον πειρασμό να ζωγραφίσει το πρόσωπο του γιου του σε έναν από τους τοίχους του δημαρχείου. Η αναφορά στην επιστροφή του Ντάριους έκανε τη Νία να αισθανθεί αηδία.

«Έχει πάρει ειδική άδεια» είπε η Σόνα με ενθουσιασμό, επαναφέροντας τη Νία ξανά στο παρόν. «Τον άφησαν να έρθει για την εκδήλωση. Το πιστεύεις; Ο Ντάριους Λάιονς θα τραβήξει τους προβολείς της δημοσιότητας στο μικρό μας Σίναμον Φολς».

Η Νία στριφογύρισε τα μάτια της. Είχε ήδη βαρεθεί να ακούει για τον Ντάριους. Θα έπαιρνε σαράντα επτά λεπτά στο λεωφορείο για να διανύσει την απόσταση από τον σταθμό μέχρι την πόλη. Ανυπομονούσε να μεταφερθεί από το μποτιλιάρισμα της Τζόρτζια, τα βομβαρδισμένα πεζοδρόμια και το πρωινό καυσαέριο στην ατμόσφαιρα στα καταπράσινα δάση γύρω από τον μικρό επαρχιακό μονόδρομο. Παρά την αναφορά στον Ντάριους, η Νία ήταν ενθουσιασμένη. Δεν έβλεπε την ώρα να μυρίσει την υπέροχη ευωδιά της κανέλας και να παραδοθεί στη ζεστή, γνώριμη αγκαλιά της. Το είχε ανάγκη.

Ωστόσο, η διαδρομή δεν της πρόσφερε το ήσυχο και νοσταλγικό ταξίδι που τόσο αποζητούσε και σύντομα διαπίστωσε ότι ο πολυπόθητος υπνάκος που τόσο είχε ανάγκη δεν ήταν δυνατόν να την πάρει. Η Σόνα δεν είχε καμία σχέση με τη θεία της. Τόσα χρόνια εκπαίδευσης αποδεί-

χτηκαν μάταια. Όσπου να φτάσουν στα περίχωρα της πόλης, η Νία ήταν σίγουρη πως είχε τραυματιστεί σε βαθμό που μπορούσε να κάνει μήνυση για σωματική βλάβη.

Η Σόνα πάτησε απότομα φρένο, με αποτέλεσμα οι αποσκευές της Νία να εκτοξευθούν βίαια μπροστά και έπειτα έκανε ελαφρώς πίσω. Τίποτα, ωστόσο, από όλα αυτά δεν θα μπορούσε να την είχε προϊδεάσει για την έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπο της Σόνα, όταν έφτασαν στο παγωταζίδικο της οικογένειας Μπένετ, την Κανελόμπαλα.

Η Κανελόμπαλα ήταν η πρώτη επιχείρηση που άνοιξε στο Σίναμον Φολς, όταν οι κάτοικοι ήταν λιγότεροι από διακόσιους. Η προγιαγιά της Νία, η Μα Κλάρα, και ο σύζυγός της, Γιουτζίν Μπένετ, ήρθαν στο Σίναμον Φολς για να δουλέψουν στον παλιό μύλο μπαχαρικών. Ο μύλος έτριβε την κανέλα που παράγεται από τον φλοιό των κανελόδεντρων που φύτρωναν στην περιοχή, τη συσκεύαζε και από εκεί την πουλούσε σε όλη τη χώρα. Ο Γιουτζίν έφερνε στο σπίτι φρεσκοτριμμένη κανέλα και η Μα Κλάρα έφτιαχνε με αυτή παγωτό κανέλα. Σύντομα η φήμη της άρχισε να εξαπλώνεται και η Μα Κλάρα άνοιξε ένα ταπεινό περίπτερο όπου πούλαγε παγωτό στους εργάτες του μύλου.

Ο μύλος μπορεί να είχε καεί ολοσχερώς εδώ και δεκαετίες, αλλά το μαγαζί και η κληρονομιά των Μπένετ παρέμεναν.

«Φτάσαμε» είπε η Σόνα με το χαμόγελο της επιτυχίας. Παρόλο που η Κανελόμπαλα ήταν το τελευταίο μέρος στο οποίο η Νία ήθελε να βρίσκεται, μιας και δεν είχε αποχαιρετιστεί με τους δικούς της με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, κατέβηκε τρέχοντας από το λεωφορείο για να σωθεί.

«Καλώς μας ξανάρθεις!» φώναξε η Σόνα προτού βάλει πρώτη και φύγει. Το λεωφορείο μπήκε στη λωρίδα της Μείν Στριτ με ένα βογκητό και πήρε τον δρόμο για τον σταθμό.

Η Νία στάθηκε για λίγο στο πεζοδρόμιο για να ξελαχαινώσει και παρατήρησε το μέρος. Ο πατέρας της δεν είχε αναφέρει πως είχαν ανακαινίσει το μαγαζί. Εκείνη θυμόταν ακόμη τη μασκότη του καταστήματος, ένα ψωμάκι κανέλας με αστεία μάτια, που κρατούσε ένα ασημένιο κουτάλι. Τη θέση του είχε πάρει μία ριγέ τέντα, πάνω στην οποία ήταν γραμμένο καλλιγραφικά το όνομα της επιχείρησης. Πολύ μοντέρνο ήταν για μία ληθαργική πόλη όπως το Σίναμον Φολς.

Γύρισε για να αφομοιώσει καλύτερα την κάθε λεπτομέρεια. Η Μάγκι Σίλινγκ και η ομάδα του φεστιβάλ είχαν ήδη στολίσει τη Μείν Στριτ εν αναμονή των εορτασμών του Σαββατοκύριακου. Ένα λευκό πανό, σίγουρα συνομήλικο με την πόλη, κρεμόταν πάνω από τα φανάρια, αναγράφοντας «ΣΙΝΑΜΟΝ ΦΟΛΣ, ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1919».

Η επιστροφή της, ειδικά σε μία τέτοια συγκυρία, ήταν ταπεινωτική. Πήρε άλλη μία βαθιά αναπνοή και απόλαυσε την αμυδρή οσμή της άγριας κανέλας από το δάσος. Αν επικρατούσε ησυχία, θα άκουγε μέχρι και τους καταρράκτες, μερικά χιλιόμετρα μακριά.

Η γέφυρα Μπάρκγουντ θα είχε καλυφθεί από καφετιά, φθινοπωρινά φύλλα. Αμέτρητοι τουρίστες από όλη την πολιτεία της Τζόρτζια την επισκέπτονταν για μία φωτογραφία. Και έπειτα κατέληγαν στην πόλη για να απολαύσουν ένα ποτήρι μηλίτη στις Ρόζι ή για να αγοράσουν κάνα μαγνητάκι από το παντοπωλείο.

Οι μόνιμοι κάτοικοι λάτρευαν το Σίναμον Φολς. Όλοι εκτός από τη Νία.

Άνοιξε την πόρτα του παγωτατζίδικου, πιστεύοντας πως θα το βρει άδειο, καθώς ήταν Δευτέρα πρωί. Οι πιθανότητες ο πατέρας της να είναι στο ταμείο, να κάνει απογραφή ή να ελέγχει ξανά και ξανά τη θερμοκρασία της κατάψυξης ήταν μοιρασμένες.

Παρ' όλα αυτά, οι διαπεραστικές φωνές των νηπίων της τρύπησαν τα αυτιά. Ο Γουόλτερ, ο πατέρας της, στεκόταν όρθιος πάνω στον πάγκο, φορώντας εκείνο το γελοίο κάπελο ψωμάκι κανέλας, με τα χέρια του ανοιχτά και ένα λαμπερό χαμόγελο στο πρόσωπο.

«Πί' αυτό και λέω συνέχεια: η τέλεια μπάλα είναι το κλειδί για την ευτυχία!» φώναξε, δείχνοντας στα νήπια μία μπάλα παγωτό λες και ήταν το Άγιο Δισκοπότηρο. Τα παιδιά ζητωκραύγαζαν, σαν να βρίσκονταν μπροστά σε ιεροκήρυκα. Η Νία αναρωτήθηκε πόση ζάχαρη είχαν φάει πρωινιάτικα αυτά τα αθώα παιδαρέλια.

Ένα αξιολάτρευτο αγοράκι που φορούσε γυαλιά δυσανάλογα μεγάλα με το πρόσωπό του σήκωσε το χεράκι του ψηλά. «Και πώς οι αγελάδες φτιάχνουν το παγωτό;»

Ο πατέρας της καμπούριασε, σημάδι πως θα αναγκαζόταν να πάρει από την αρχή την ιστορία του. Αλλά προτού ξεκινήσει, η Μάρτζορι, η μητέρα της Νία, εμφανίστηκε από την αποθήκη με έναν δίσκο γεμάτο κυπελλάκια ροζ παγωτό φράουλα. Με το που τα είδε, η Νία ένιωσε να της τρέχουν τα σάλια. Ολόκληρα κομμάτια φράουλες, από εκείνες που φύτεωναν στη φάρμα του γερο-Μίλτον, είχαν προστεθεί στο παγωτό, σύμφωνα με την αυθεντική συνταγή της Μα Κλάρα.

«Ποια παιδάκια θέλουν φραουλίτσα;» ρώτησε η Μάρτζορι τα νήπια, τα οποία αμέσως άρχισαν να ζητωκραυγάζουν.

Τα μαλλιά της μητέρας της είχαν γκριζάρει στους κροτάφους, από τότε που η Νία είχε φύγει. Τα είχε πιασμένα αλογοουρά, ενώ οι λιγοστές αδέσποτες τούφες είχαν δαμαστεί χάρη σε μια χούφτα τσιμπιδάκια. Το βλέμμα της είχε μαλακώσει και οι ρυτίδες γύρω από το στόμα της ήταν πιο έντονες, αλλά κατά τα άλλα, είχε παραμείνει ίδια.

Ο πατέρας της, από την άλλη, δεν είχε μεγαλώσει ούτε μέρα. Εξακολουθούσε να χοροπηδάει πάνω στον πάγκο της Μα Κλάρα και να αναγκάζει τα ανυπόμονα παιδάκια να παρακολουθούν ολόκληρο το εικοσάλεπτο σόου του, προτού τους επιτρέψει να δοκιμάσουν την πρώτη κουταλιά παγωτό. Τον ίδιο ακριβώς λόγο είχε βγάλει και μπροστά από τους συμμαθητές της Νία πριν από κάμποσα χρόνια, όταν είχαν έρθει στο μαγαζί για την Ημέρα Καριέρας.

Η μητέρα της δεν κοιτούσε καν προς το μέρος της όταν της είπε: «Αντί να στέκεσαι σαν αγγούρι στην πόρτα, βάλε ένα χεράκι».

Της άξιζε.

Την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει, είχαν ειπωθεί λόγια τόσο πικρά, που κρατούσαν μέχρι και σήμερα τη Νία ξύπνια τα βράδια. Δεν ήξερε πώς θα αντιδρούσε η μητέρα της στην επιστροφή της. Μέχρι στιγμής, καλύτερα από κάθε σενάριο που είχε δημιουργήσει το μυαλό της στη διάρκεια της διαδρομής με το λεωφορείο.

Η Νία άφησε τα μπαγκάζια της σε έναν καναπέ κοντά στην πόρτα, πήρε μια ποδιά, σήκωσε τα μανίκια και στρώ-

θηκε στη δουλειά. Αφού έπλυνε τα χέρια της, πήρε όσα περισσότερα παγωτά μπορούσε να κουβαλήσει και βοήθησε τη μητέρα της να μοιράσει τα κυπελλάκια στα φασαριόζικα παιδιά, τα οποία είχαν ήδη αρχίσει να διαμαρτύρονται επειδή κάποια είχαν πάρει περισσότερο παγωτό από άλλα. Όταν τα παράπονα κόπασαν κάπως, ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν ήταν τα μουγκρητά ευχαρίστησης από τα παιδιά που καταβρόχθιζαν τα παγωτά τους.

«Βρε, βρε, βρε, για δεξ ποια γύρισε! Η Νία Μπένετ, που έλεγε ότι θα ρίξει μαύρη πέτρα!» Μία γνώριμη φωνή έφτασε στα αυτιά της Νία, την ώρα που σκούπιζε τα παγωτά που είχαν χυθεί πάνω στον πάγκο. «Σαν να μην πέρασε μια μέρα! Τόσο πολύ σου έλειψε να σερβίρεις παγωτά στα μικράκια;»

Η Μόργκαν Τέιλορ δεν είχε αλλάξει καθόλου από την τελευταία φορά που η Νία την είχε δει. Η κοπέλα που όλοι πίστευαν ότι ήταν σαλεμένη επειδή φορούσε μοβ κάθε μέρα, εξακολουθούσε να λατρεύει το συγκεκριμένο χρώμα. Τώρα είχε κόψει τα μαλλιά της κοντά και είχε βάψει τις αφέλεις πάνω από το αριστερό της μάτι μοβ. Φορούσε μοβ ζακέτα και σκισμένο μαύρο τζιν παντελόνι. Μοβ κλωστές κάλυπταν τις τρύπες.

«Ναι, η αλήθεια είναι ότι μου έλειψε» είπε η Νία γελώντας. Θυμόταν εκείνα τα βράδια που βάραγαν μύγες στο μαγαζί και οι δυο τους ονειρεύονταν πότε θα δραπετεύσουν από την ασφυκτικά μικρή πόλη. «Βέβαια, κάλοι και κράμπες στα δάχτυλα, δεν υπάρχει καλύτερος λόγος για να νοσταλγήσεις αυτό το μέρος. Εσύ, τι νέα; Ακόμη κάνεις τη γιδοβοσκό στα μούλικά;» Έδειξε τα παιδιά που είχαν μαγευτεί από το παραμύθι για το παγωτοτέρας που τους έλεγε η μητέρα

της. Παρατηρούσαν τη Μάρτζορι με μάτια διάπλατα ανοιχτά και χεράκια που κάλυπταν τα στόματά τους, ενώ εκείνη λύγιζε τα δάχτυλά της σαν κακιά μάγισσα.

«Ζωή και κότα» είπε η Μόργκαν και σήκωσε τους ώμους. Αγκαλιάστηκαν. Η φωνή της έγινε ψίθυρος. «Και ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο; Ό,τι και να τους πω, το πιστεύουν».

«Έτσι ξεκινάνε οι σχέτες» της είπε η Νία.

«Σε μερικά χρόνια, θα κατακτήσουμε τον κόσμο!» ανακοίνωσε η Μόργκαν με τα χέρια ανοιχτά. Γέλασαν, προτού η Μόργκαν σταματήσει για να παρατηρήσει καλύτερα τη Νία. «Είπες να περάσεις μια βόλτα;» είπε, δείχνοντας τις βαλίτσες που πρόδιδαν ότι η διαμονή της Νία θα ήταν μεγαλύτερη από ένα Σαββατοκύριακο.

Η Νία άνοιξε το στόμα, έτοιμη να πει ψέματα: *Ξέρεις μωρέ, ήθελα να δω τους δικούς μου.* Αλλά τελικά αποφάσισε να μην το κάνει. Αρκετά ψέματα είχε ανεχτεί για σήμερα.

«Δεν ξέρω» απάντησε.

Η Μόργκαν κατένευσε και κοίταξε τη Νία κατάματα, λες και η θλιβερή της ιστορία ήταν γραμμένη χαρτί και καλαμάρι στο πρόσωπό της. Ευτυχώς, άλλαξε θέμα. «Δηλαδή, θα έρθεις στο Φθινοπωρινό Φεστιβάλ το Σάββατο;»

Προτού η Νία το επιβεβαιώσει, η Μόργκαν συνέχισε. «Άκουσα πως ο Ντάρριους Λάιονς επέστρεψε. Και ξέρεις, ε, όλοι έχουν ενθουσιαστεί που έχουμε πλέον και στην πόλη μας έναν διάσημο».

Το στόμα της Νία στράβωσε. «Από πότε συμπαθείς τον Ντάρριους Λάιονς; Γιατί, αν δεν κάνω λάθος, ηλίθιο τον ανέβαζες, βλήμα τον κατέβαζες όταν πηγαίναμε λύκειο».

«Όχι μόνο εγώ» τη διόρθωσε η Μόργκαν. «Εγώ, εσύ και η Σιένα πιστεύαμε ότι ήταν βλάκας με περικεφαλαία. Τώρα είναι ηλίθιος με γνωριμίες. Πιστεύεις ότι μπορεί να μου κάνει κονέ με τον Λέον Κρόσμπι;»

«Ποιον; Τον ηθοποιό;» ρώτησε η Νία, έτοιμη να σκάσει στα γέλια.

«Δυστυχώς για μένα, ο Ντάρριους είναι η μόνη μου ελπίδα να τον προσεγγίσω. Όλοι οι διάσημοι δεν γνωρίζονται μεταξύ τους;»

Η Νία δεν ήθελε να τη βγάλει από τις αυταπάτες της και ευτυχώς σώθηκε την τελευταία στιγμή. Το ρολόι στον καρπό της Μόργκαν χτύπησε και η οθόνη του άρχισε να αναβοσβήνει.

«Τέλος χρόνου!» φώναξε στα παιδιά. «Για κάντε σειρά με απόλυτη ησυχία!» Τα παιδιά παρατάχτηκαν σε μία γραμμή δίχως να μιλούν, με το ένα χέρι να φέρνει ένα δάχτυλο μπροστά στα χείλη και το άλλο να στηρίζεται στον γοφό. Αφού είχαν σχηματίσει μια τέλεια σειρά, τους είπε: «Πάμε!».

Τα παιδιά βγήκαν από το παγωτατζίδικο και στάθηκαν έξω από τη βιτρίνα, προσέχοντας να μην πατήσουν στον δρόμο. Η Μόργκαν, ικανοποιημένη από το πόσο υπάκουα ήταν, έριξε μια τελευταία ματιά στη Νία προτού τα ακολουθήσει.

«Αν δεν έχεις δουλειά, πέρνα από της Ρόζι απόψε. Πάω στοίχημα πως ο Τζέσι θα χαρεί που θα σε δει». Της έκλεισε το μάτι και χαμογέλασε πονηρά. Αν η Νία δεν ήταν μπροστά στους γονείς της, θα πέταγε ένα κουτάλι στο κεφάλι της Μόργκαν.

Η Νία έκανε μεταβολή και είδε τον πατέρα της να τρίβει μετά μανίας τον πάγκο, παρόλο που γυάλιζε από καθαριότητα. Η μητέρα της ξεφύλλιζε τα τρία παιδικά παραμύθια που είχαν σε ένα ράφι.

«Λοιπόν, τι ακούσατε;» ρώτησε η Νία και σταύρωσε τα χέρια.

Ο Γουόλτερ στράφηκε στη Μάρτζορι και αποφάσισαν με τα μάτια ποιος θα της απαντούσε. Αν η Νία τζόγαρε, θα έβαζε στοίχημα πως ο κλήρος θα έπεφτε στον πατέρα της.

Η μητέρα της έδειξε με το πιγούνι τις βαλίτσες δίπλα στην πόρτα. «Τι έγινε, λοιπόν; Ο Μπράιαντ σε παράτησε;»

Ευτυχώς που η Νία δεν τζόγαρε. «Αν θες να ξέρεις, ήταν παντρεμένος» απάντησε η Νία, φροντίζοντας να το πει με το κεφάλι ψηλά. «Οπότε, εγώ τον άφησα».

«Μπράβο, κορίτσι μου» είπε ο πατέρας της γεμάτος περηφάνια.

Η Νία είδε το χαμόγελο ικανοποίησης στο πρόσωπο της μητέρας της να εξαφανίζεται και να αντικαθίσταται από μία έκφραση που μαρτυρούσε ότι και εκείνη είχε ζήσει κάποτε μία ανάλογη προδοσία. Κοίταξε την κόρη της, στην άλλη άκρη του χώρου.

«Ωρα για αγκαλιά;» ρώτησε ο Νάιλς, ο μικρός αδερφός της Νία, με το που εμφανίστηκε από την αποθήκη. Ήταν πιο ψηλός από όσο τον θυμόταν.

Για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα, η Νία γέλασε. Και γέλασε τόσο πολύ, που στο τέλος έβαλε τα κλάματα.

Μυστήριο στο Σίναμον Φολς

Έπειτα από έναν ταπεινωτικό χωρισμό στη μεγαλούπολη,
η Νία καταφεύγει στην ιδιαίτερη πατρίδα της,
το Σίναμον Φολς, όπου μπορεί να βυθιστεί
στην αυτολύπηση με την ησυχία της.

Όμως η πόλη της ετοιμάζεται για το ετήσιο Φθινοπωρινό
Φεστιβάλ, το πιο πολυαναμενόμενο γεγονός της χρονιάς:
μήλα, κολοκύθες, πυροτεχνήματα και η στέψη
του βασιλικού ζεύγους του Σίναμον Φολς.

Λίγες μόλις μέρες πριν από την εναρκτήρια βραδιά,
ωστόσο, τα πάντα ανατρέπονται, καθώς ένα πτώμα
ανακαλύπτεται στο τοπικό εστιατόριο, μαζί με ένα
ανατριχιαστικό σημείωμα: *Ποιος θα είναι ο επόμενος;*

Η Νία, προκειμένου να εξιχνιάσει την υπόθεση, θα πρέπει να
συνεργαστεί με τους ιδιαίτερους κατοίκους του Σίναμον Φολς,
ανάμεσα στους οποίους βρίσκεται και ο παλιός της έρωτας από το
λύκειο, ο Τζέσι, που μέχρι σήμερα δεν την έχει ξεπεράσει...

*Θα προλάβουν άραγε να λύσουν την υπόθεση προτού
ο δολοφόνος χτυπήσει ξανά;*

www.minoas.gr

9 786180 229486
ISBN 978-618-02-2948-6
ΚΩΔ. 35064